

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **E. K.**, zastoupen Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou se sídlem Moravské nám. 15, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2015, č. j. KUZL-48821/2015, sp. zn KUSP-48821/2015/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu v Uherském Hradišti ze dne 13. 7. 2015, č. j. MUUH-DSA/32308/2015/GreV byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 20. 4. 2015 v 10:13 hod. v obci na křižovatce silnice I/55 se silnicí II/497 ulice Sokolovská a místní komunikací ulice způsobil dopravní nehodu tak, že jako řidič nákladní soupravy tahače zn., RZ: s návěsem zn., RZ: při odbočování vpravo ze silnice I/55 na silnici II/497 nepřizpůsobil jízdu technickým vlastnostem vozidla, kdy při odbočení vpravo levý zadní roh návěsu vybočil vlevo a narazil do pravého zadního rohu autobusu zn., RZ: řidiče F. P., který jel ve vedlejším jízdním pruhu po silnici I/55 v přímém směru. Při odbočování vpravo tak nepřizpůsobil jízdu

technickým vlastnostem vozidla. Tímto jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena dle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 1.800 Kč.

Žalobce proti citovanému rozhodnutí (dále též „správního orgánu I. stupně“) podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 28. 12. 2015, č. j. KUZL-48821/2015, sp. zn. KUSP-48821/2015/DOP/Ti, toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Ve včas podané žalobě vyslovil žalobce nesouhlas, neboť měl za to, že rozhodnutí žalovaného vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Pripustil, že došlo ke střetu jeho vozidla a autobusu, tato nehoda však nebyla jím způsobena, neboť autobus při zastavení na křižovatce a čekání na zelené světlo nestál souběžně s vozidlem žalobce, ale až za několika osobními vozidly. Řidič autobusu tedy musel mít dobrý přehled o situaci před ním, a tedy i o tom, že v pruhu vpravo před ním se nachází nákladní vozidlo, které odbočuje doprava. Jakmile se všechna vozidla rozjela, autobus nepřizpůsobil jízdu dané situaci a místo, aby jel vpřed pomalu a opatrně, tak se bez dalšího snažil dostat na jeho úroveň a pokračovat dále. A to i přes to, že v této době již prováděl odbočovací manévry. Ve chvíli, kdy začal s odbočovacím manévrem, již nemohl nijak ovlivnit situaci probíhající za jeho vozidlem. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že z videozáznamu, který je součástí spisového materiálu, jednoznačně vyplývá, že zadní roh jeho soupravy se měl dostat do vedlejšího jízdního pruhu, kde došlo ke střetu s autobusem. On sám při odbočovacím manévru postupoval zcela správně a v souladu s předpisy, věděl, že na levé straně jeho vozidla se nachází několik osobních vozidel, a proto nic nebránilo tomu, aby pomalu odbočil doprava. Řidič autobusu tedy musel vědět, že bude žalobce odbočovat doprava, což bylo zjevné světelným znamením, které po celou situaci dával.

Za vadu správního řízení považoval neochotu správních orgánů vyslechnout druhého účastníka nehody, řidiče autobusu. Z úředního záznamu založeného ve správním spise vyplývá, že řidič P. předpokládal, že žalobce se svým vozidlem pojede rovně, a to byl důvod, proč si najel ke středu vozovky, aby se „nestřetli zrcátky.“ Měl proto za to, že řidič autobusu chybně odhadl situaci a byl to právě on, kdo jízdu svého vozidla reálně situaci nepřizpůsobil. Správní orgány založily skutkový stav věci na jediném důkazu, a to videozáznamu, aniž by byl proveden důkaz znaleckým posudkem, který by situaci objektivně vyhodnotil. Bez znaleckého posudku není možné věc přesně posoudit. Postupem správních orgánů došlo k porušení především zásady materiální pravdy, rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování a v tomto směru je nepřezkoumatelné.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 4. 2016 se neztotožnil s obsahem žaloby, jejímž cílem bylo zpochybnit jednání žalobce v tom smyslu, že buď se nehoda stala pochybením řidiče autobusu F. P., nebo mělo jít o souhru nešťastných okolností, za kterou nikdo nemůže. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 až 5). Především z videozáznamu vyplývá celá událost, z níž lze jednoznačně usoudit, zda žalobce pochybil či nikoliv. Další dokazování nebylo proto potřebné. Pro lepší názornost žalovaný předmětný videozáznam „rozfázoval“ do jednotlivých fotografií zachycujících klíčové okamžiky. Na fotografiích je zachyceno datum a přesný čas. Z prvního

snímku je patrné, že žalobce se s nákladním vozidlem rozjížděl do křižovatky, na níž se chystal odbočit vpravo. V tu chvíli k němu přijížděl autobus řízený F. P. Na druhém snímku je zřejmé, že vozidlo žalobce se levým zadním rohem nachází na čtvrtém pruhu zebry, tedy vodorovného značení znázorňující přechod pro chodce. Pravý okraj tohoto pruhu se nachází přímo na podélné čáře souvislé oddělující pravý a prostřední jízdní pruh. V pravém pruhu mělo jet vozidlo žalobce a v prostředním pak autobus. V danou chvíli se vozidlo žalobce již nalézalo mimo vymezený jízdní pruh. Třetí snímek znázorňoval střet obou vozidel. Na čtvrtém a pátém snímku je patrné, že vozidlo žalobce se levým zadním rohem nacházelo mimo jeho jízdní pruh, neboť je dobře vidět, že přesahuje podélnou čáru přerušovanou, která jízdní pruhy oddělovala v prostoru křižovatky a ukazovala se, že skutečně čtvrtý pruh zebry, tj. vodorovného označení přechodu pro chodce, na níž se odehrál střet obou vozidel, se již nacházel v úrovni prostředního jízdního pruhu. Šestý snímek pak toto tvrzení jen dokreslil.

Z uvedených důvodů žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku ze dne 20. 5. 2016, v níž popřel, že z předložených fotografií představujících jednotlivé části videozáznamu, které žalovaný doložil ke svému vyjádření, nevyplyvá jednoznačně, že by žalobcovo vozidlo zasáhlo do vedlejšího jízdního pruhu. Žalovaný se však opomněl vyjádřit k argumentu žalobce, proč nebyl proveden výslech řidiče autobusu, jakožto druhého účastníka nehody. Vzhledem k tomu, že v dané věci jsou objektivní pochybnosti, bylo povinností správního orgánu druhého účastníka předvolat a zajistit jeho svědeckou výpověď. Žalobce byl toho názoru, že samotný videozáznam rozhodně není natolik jednoznačným důkazem, že by správní orgán byl bez dalšího oprávněn pominout provedení dalších důkazů.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 20. 4. 2015, popisující skutkový děj, úřední záznam, protokol o události v silničním provozu a fotodokumentace. Řízení o přestupku a předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 9. 7. 2015 bylo zahájeno dne 15. 6. 2015. Ústního jednání byl přítomen právní zástupce žalobce (substituce), právní zástupce setrval na názoru, že žalobce střet vozidel nezavinil, navrhl výslech řidiče autobusu. Správní orgán I. stupně doznal, že provedené dokazování je dostatečné pro závěr, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se dopustil žalobce, proto dne 13. 7. 2015 ve věci rozhodl. Dne 15. 7. 2015 zaslal žalobce správnímu orgánu vyjádření k věci, v němž setrval na názoru, že nehodu nezpůsobil žalobce, nýbrž řidič autobusu a zároveň doložil originál plné moci. Žalovaný vyhodnotil odvolání přípustným, včas podaným a na základě přezkoumání provedených důkazů a zjištěných skutečností dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Stěžejní žalobní námitkou je zpochybnění žalobce, zda jednání, kterého se dopustil, a které mělo za následek nehodu, bylo zapříčiněno řidičem autobusu F. P. anebo šlo o souhru tzv. nešťastných okolností, která však ve výsledku nemůže jít k tíži žalobce.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se přestupku dopustí fyzická osoba, která jiným jednáním než které je uvedeno pod písm. a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle § 5 odst. 1 písm. c) téhož zákona ukládá řidiči přizpůsobit jízdu technickým vlastnostem vozidla nebo fyzickým vlastnostem zvířete.

Je nesporné, že žalobce řídil vozidlo s těžkou nákladní soupravou, což vyžadovalo zvýšenou obezřetnost a předvídatelnost řidiče.

Podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy, při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

Podle § 21 odst. 2 citovaného zákona vyžadují-li to okolnosti, např. při přepravě dlouhého nákladu, musí řidič zajistit bezpečné odbočení pomocí způsobitelné a náležitě poučené osoby.

Podle § 21 odst. 3 citovaného zákona před odbočováním vpravo se musí řidič zařadit co nejbližší k pravému okraji vozovky; musí-li přitom s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu vybočit ze směru své jízdy vlevo, dává vždy jen znamení o změně směru jízdy vpravo. Před odbočováním vlevo se musí zařadit co nejdále vlevo v části vozovky určené pro jeho směr jízdy s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu a šířku vozovky. Odbočují-li řidiči protijedoucích vozidel vlevo, vyhýbají se vlevo.

Z uvedeného vyplývá, že pro povinnost dávat znamení o změně směru jízdy při odbočování je rozhodující, že řidič mění směr jízdy. Například na křižovatce, kde hlavní silnice mění směr a vedlejší silnice vede přímo, musí řidič pokračující v jízdě po hlavní silnici dávat znamení o změně směru jízdy. Dávat znamení o změně směru jízdy má za povinnost i řidič vozidla zařazeného před odbočováním do vyznačeného jízdního pruhu, stejně jako řidič, kterému je odbočování (další směr jízdy) přikázáno dopravní značkou. Řidič je tudíž beze zbytku odpovědný za to, že provádí při jízdě pouze takové úkony, při nichž dokáže mít situaci na vozovce, včetně okolních vozidel, dopravního značení a povrchu vozovky, neustále pod kontrolou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 97/2011-132, www.nssoud.cz).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že v uvedené věci bylo dostatečně zevrubně prokázáno popisované protiprávní jednání žalobce. Dle názoru soudu stěžejním důkazním prostředkem prokazujícím zavinění žalobce byl videozáznam, z něhož je zcela zřejmý sled události, sice, že žalobce se s nákladním vozidlem rozjížděl do křižovatky, na níž se chystal odbočit vpravo s tím, že levým zadním rohem se nacházel na čtvrtém pruhu tzv. zebry (vodorovné označení přechodu pro chodce). Pravý okraj tohoto pruhu se nacházel přímo na podélné čáře souvisle oddělující

pravý a prostřední jízdní pruh. Za situace, kdy se žalobce s nákladním vozidlem rozjížděl do křižovatky, přijížděl autobus s řidičem F. P. V danou chvíli však již vozidlo žalobce se nalézalo mimo vymezený jízdní pruh, což bylo názorně vidět tím, že přesáhl podélnou čáru přerušovanou, která jízdní pruhy odděluje v prostoru křižovatky. Dle názoru zdejšího soudu žalobce při odbočení vpravo mohl předvídat ohrožení řidiče jedoucí za ním a měl dbát zvýšené opatrnosti. Je třeba přisvědčit argumentaci žalovaného, že jednání žalobce mělo být posouzeno i dle § 21 zákona o silničním provozu, tj. porušení konkrétních ustanovení o odbočování, nicméně nejedná se o takovou vadu, která by měla ve svém důsledku vliv na zákonnost rozhodnutí.

Předmětem projednávané věci byla otázka, zda žalobce svým jednáním porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

Soud považuje za nutné připomenout, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. Řízení o přestupku je rozhodováno i vině a trestu za porušení práva, a proto je třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, tj. zda jednání pachatele je v rozporu s právem (zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem), ale také zda je naplněna otázka zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Definice úmyslu a nedbalosti jsou obsaženy v § 4 téhož zákona. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích tak, že se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Jak bylo uvedeno výše, z ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, jehož porušení je žalobci kladeno za vinu, jednoznačně vyplývá povinnost každého účastníka provozu na pozemních komunikacích přizpůsobit jízdu technickým vlastnostem vozidla.

Z obsahu předloženého správního spisu, zejména z videozáznamu pořízeného Policií České republiky (obsaženého na nosiči CD) je patrné, že souprava řízená žalobcem se sice nacházela v pravém jízdním pruhu, ale ten je na uvedeném rameni křižovatky určen jak pro odbočení vpravo (směr – a), tak i pro směr rovně (autobusové nádraží,). Řidič autobusu tak mohl se domnívat, že tahač s návěsem pojede přímým směrem, neboť ze svého pohledu mohl vidět toliko pravý zadní směrový ukazatel soupravy řízené žalobcem, a to ještě jen tehdy, pokud nebyl zakryt dalším stojícím vozidlem. Za tohoto stavu nebylo nutno provést důkaz výsledkem řízení autobusu F. P., neboť ten nijak nepochybil, jel ve svém jízdním pruhu a nemusel v okamžiku, kdy míjel soupravu řízenou žalobcem tušit, že bude jmenovaný odbočovat vpravo. I kdyby tomu tak bylo, tzn. věděl-li by, že žalobce odbočuje vpravo, nemohl předvídat, že žalobci nadjede levý zadní roh tak, že přesáhne do jízdního pruhu, v němž se nachází vozidlo řízené F. P.

Navrhoval-li žalobce důkaz znaleckým posudkem z důvodů posouzení situace i s ohledem na daný videozáznam, je třeba přisvědčit žalovanému, že uvedený důkaz nebylo nutné provádět, neboť smyslem znaleckého posudku není právní posouzení projednávané

věci. Videozáznam jednoznačně prokazuje, že v době střetu se levý zadní roh návěsu nacházel v levém jízdním pruhu.

Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů vycházejí z přestupkového spisu, který obsahoval veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých byl zřejmý průběh dané události a její následky, dospěl k závěru, že skutečnosti týkající se jednání žalobce byly dostatečně zdokumentovány, podklady ve spise neobsahují žádné rozpory, takže lze konstatovat, že žalobce se dopustil citovaného protiprávního jednání, které je mu kladeno za vinu, a že správní orgány jeho jednání posoudily v souladu se zákonem. V řízení bylo prokázáno, že žalobce naplnil znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil zákonnou povinnost, a to z nevědomé nedbalosti.

Optikou shora uvedeného a na základě nastoleného právního závěru soud konstatuje, že žalobcem uplatněné žalobní námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozhodnutí důvodnými, rozhodnutí žalovaného nevykazuje zásadní vady, pro něž by muselo být zrušeno, žalovaný se dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. řádně a úplně zjistil skutkový vztah ve vztahu k předmětu řízení. Jeho správním uvážením nedošlo k vybočení mezí a hledisek stanovených zákonem. Soud tak dospěl k jednoznačnému a ucelenému závěru, sice, že přezkoumávané správní rozhodnutí netrpí vadou chybného posouzení právní otázky, žaloba proto jako nedůvodná byla zamítnuta (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. srpna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.